

Овчарят се засмя.

— Че как ще яде тръни?

— За да успокоиш гнева си и за да ти остане сламата, ще яде, — каза Йосиф.

Овчарят отвърза магарето и го заведе при тръните. Понеже животното бе гладно, то, макар че го бодеха, почна да яде лакомо.

Овчарят като го гледаше как се мъчи, каза:

— Още един невинен пострада при великото събитие.

От тогава, Бобо, магаретата, когато са гладни, се задоволяват ако намерят да попасат даже тръне.

Докато ставаше това, вън се чу глъчка и шум от камшик, който плющеше по гърба на някого.

Овчарят отиде към вратата да види, какво има. Запъхтян пристигаше другарят му, върху когото бе яхнал, като на магаре, човек с златошита одежда, с чалма, украсена с диамант, с вид важен и строг. Той скочи от гърба на носача, втурна се в пещерата и падна на колене пред новороденото.

— Кой е тоя?

— Това е управителят на Ерусалим, комуто занесох новината, — отговори овчарят, който донесе големеца.

— Какво те възнагради?

— Понеже накуцва с единия си крак, той